

Arrest

nr. 113 276 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent achttien jaar oud. U bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Khalabad, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U verklaart dat uw vader lid was van de taliban. Op een dag bracht uw vader twee talibanleden mee naar jullie huis. De talibanleden zagen u daar en zeiden tegen uw vader dat u oud genoeg was om met hen mee te gaan en om zich voor te bereiden om met de taliban samen te werken. U overhoorde dit gesprek en lichtte uw moeder hierover in. Ook uw vader bracht uw moeder op de hoogte. Uw moeder wou niet dat u zich ook aansloot bij de taliban, omdat uw vader vaak lange tijd van huis weg was en u als oudste zoon dan de enige was om te zorgen voor de familie. Enige tijd later kwam u 's avonds terug van de bergen toen uw moeder u vertelde dat uw vader opgebeld was door de

taliban. Ze hadden hem gevraagd om te komen en om u mee te brengen. Aangezien u er niet was is uw vader alleen gegaan. De volgende ochtend hebben enkele dorpelingen het lichaam van uw vader naar huis gebracht. U verklaart dat uw vader door de taliban werd doodgeschoten. Dit gebeurde drie dagen voor uw vertrek uit Afghanistan. Na de dood van uw vader dook u onder bij de buurman, I.(...) J.(...). Na de begrafenis van uw vader zijn de taliban bij uw moeder langs geweest om haar te vragen u naar hen te sturen. Uw moeder vertelde hen dat zij niet wist waar u was. I.(...) J.(...) regelde op vraag van uw moeder uw vlucht. Het was warm toen u Afghanistan verliet. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland, waar u aankwam in de maand ramadan. U verklaart dat u zes jaar in Griekenland doorbracht maar vroeg er geen asiel aan. U verbleef in "Tewa", waar u werkte om te kunnen overleven. U ondernam pogingen om door te reizen, maar het lukte u niet. Uiteindelijk contacteerde u I.(...) J.(...) met de vraag u ergens naartoe te sturen. Hij sprak toen met iemand, waarna u met de hulp van een smokkelaar verder kon reizen. Uw vingerafdrukken werden vervolgens in Italië geregistreerd op 31 december 2011. U verklaart dat u er geen asiel aanvraagde en na enkele dagen verder reisde via Frankrijk naar België. U kwam uiteindelijk in België aan op 12 januari 2012, waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Van rechtswege werd de voogdij over u beëindigd op 18 december 2012. U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit het geheel van uw verklaringen dient te worden vastgesteld dat u uw vrees voor de taliban die u wilden rekruteren niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo bevat uw relaas diverse vage en onlogische verklaringen die de geloofwaardigheid ervan op de helling doen staan.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader daadwerkelijk samenwerkte met de taliban. Hoewel u beweert dat uw vader al sinds uw kindertijd lid is van de taliban (CGVS, p. 5, 12) en u hem bijgevolg uw ganse leven enkel als talib gekend heeft, weet u zo goed als niets af over de activiteiten van uw vader bij deze groepering. Dit roept ernstige twijfels op bij uw beweringen dienaangaande. Gepeild naar de activiteiten van uw vader bij de taliban, blijkt u niet te weten waarmee uw vader bezig was bij de taliban (CGVS, p. 12). U verklaart enkel dat hij een talib was en dit alles is wat u weet. Wat de functie was van uw vader binnen de taliban weet u niet. Vervolgens verklaart u dat uw vader soms eens een week of een maand van huis weg was, maar waar uw vader verbleef als hij langere tijd van huis weg was of wat uw vader ging doen als hij langere tijd weg was van huis weet u niet (CGVS, p. 12-13). U noemt drie talibancommandanten bij naam. U weet dat zij talibancommandanten zijn, omdat iedereen in Laghman dat weet en de mensen daarover spreken (CGVS, p. 10-11). Onder welke commandant uw vader precies actief was weet u dan weer niet. Zo stelt u dat hij samenwerkte met de bekende taliban van Laghman, zoals commandant Pashtun (CGVS, p. 13). Uit uw eerdere verklaringen blijkt echter dat de drie door u genoemde talibancommandanten overleden zijn toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 10-11). Namen van talibanleden met wie uw vader samenwerkte kent u daarnaast niet (CGVS, p. 13). Ook kan u niet uitleggen waarom uw vader zich aansloot bij de taliban en weet u niet of hij daarvoor betaald werd (CGVS, p. 5, 13). Tot slot verklaart u nog dat jihad een verplichting is voor moslims om bijvoorbeeld tegen de buitenlandse invasie te vechten. Het is dan ook merkwaardig dat u niet weet wat de mening van uw vader is ten opzichte van de buitenlandse aanwezigheid in Afghanistan (CGVS, p. 13). Als verklaring voor uw gebrekkige kennis over de werkzaamheden en functie van uw vader bij de taliban, haalt u aan dat uw vader daarover niet vertelde tegen u en uw moeder (CGVS, p. 13). Dit rijmt echter niet met uw eerdere verklaring waarin u stelt dat u weet dat uw vader actief is bij de taliban, omdat hijzelf en uw moeder u dat zouden verteld hebben (CGVS, p. 12).

Uw vader zou daarnaast ook eens twee talibanleden naar huis gebracht hebben. U was bij dat gesprek aanwezig (CGVS, p. 18). Uit dat gesprek bleek dat zij u wilden rekruteren. Iets waar uw vader het later met uw moeder over had (CGVS, p. 17-18). Uit deze gesprekken moet u dan ongetwijfeld enkele zaken over de taliban hebben opgevangen. Dat u dus niets concreet kan vertellen over de activiteiten van uw vader ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de banden die uw vader zou hebben gehad met de taliban, maar ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat de taliban u poogden te rekruteren. U weet echter evenmin wie de talibanleden waren die u wilden rekruteren (CGVS, p. 18). Dit is merkwaardig gezien de talibanleden die uw vader mee naar huis bracht, na de dood van uw vader nog bij uw moeder naar u komen zijn komen informeren (CGVS, p. 20). U haalt aan dat de talibanleden die met uw vader spraken wilden dat u bij hen in dienst zou treden en dat u zich zou voorbereiden op een samenwerking met hun (CGVS, p. 18). Bevreemdend is dat u niet weet welke afspraken daarover gemaakt werden tussen uw vader en deze talibanleden. U weet niet wanneer u zich zou moeten aansluiten of waar u zich zou moeten melden (CGVS, p. 18). Zeker gezien uw vader uw moeder over dit gesprek ingelichte en u omwille van deze rekrutering door de

taliban Afghanistan diende te verlaten, mag van u verwacht worden dat u over de omstandigheden van de rekrutering, eventueel via anderen, precieze en concrete informatie zou hebben. Bijkomend haalt u nog aan dat ook andere jongeren uit het dorp problemen kenden met de taliban. U weet echter niet wat er met deze jongeren gebeurd is (CGVS, p. 21).

Uw verklaringen over de dood van uw vader zijn ook vaag en oppervlakkig gebleken. Zo weet u niet waar de mensen van het dorp, die zijn lichaam naar huis brachten, het lijk van uw vader vonden of wat die mensen deden op de plaats waar zij zijn lijk vonden (CGVS, p. 19). U haalt aan dat de taliban uw vader doodde, omdat zij voor uw vader uit huis vertrok, hem zouden gebeld hebben met de vraag om u mee te brengen, maar hij alleen ging (CGVS, p. 19). Uw bewering dat uw vader gedood zou zijn door zijn eigen talibangroepering is louter op vermoedens gebaseerd. Immers, niemand heeft de moord op uw vader gezien hebben of zou u over de omstandigheden van zijn dood ingelicht hebben (CGVS, p. 19).

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u van de samenwerking van uw vader met de taliban en uw problemen met de taliban, omdat zij u wilden rekruteren, geen enkel begin van bewijs voorlegt. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook volledig de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader en uw persoonlijke problemen met de taliban.

De oprechtheid van uw verklaringen wordt nog verder aangetast door uw uitleg over uw reisweg van Afghanistan naar België. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat uw vingerafdrukken onderweg naar België in Italië afgenomen werden. U zou echter nooit in Italië of een ander land asiel hebben aangevraagd (CGVS, p. 15). Hierbij moet worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u op DVZ en het CGVS bleef ontkennen dat u in een ander land asiel hebt aangevraagd, zelfs na confrontatie met de objectieve informatie (DVZ Terugnameverzoek, vraag 14; CGVS, p. 16). Dit terwijl uit het administratieve dossier blijkt dat op 31 december 2011 uw vingerafdrukken en een asielaanvraag geregistreerd werden in Italië, terwijl u verklaart nooit asiel te hebben aangevraagd in Italië (DVZ Terugnameverzoek, vraag 14, CGVS, p. 15). Met betrekking tot uw verklaringen dat u nooit in Italië asiel heeft aangevraagd in, dient te worden opgemerkt dat uit het Eurodacverslag van 13 januari 2012 blijkt dat uw vingerafdrukken wel degelijk genomen werden in Italië en dit op 31 december 2011. Verder dient te worden opgemerkt dat uit de codering van deze vingerafdrukken in het Eurodacverslag van 13 januari 2011, met name IT1LE0164F blijkt dat er voor u wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode IT verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Hiervan werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Dat u in Italië dan ook geen asiel gevraagd zou hebben of deze intentie in Italië niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Italiaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de documenten die u zou verkregen hebben in Italië nadat uw vingerafdrukken genomen werden. Zo is het bevreemdend dat u op het CGVS stelt dat u van de Italiaanse autoriteiten een blad papier kreeg met tekst op, een soort annex. U zou dit blad daarna weggegooid hebben (CGVS, p. 16). Dit terwijl u initieel op DVZ nog stelde dat u niet wist wat er op het blad stond dat u kreeg van de Italiaanse autoriteiten en ook niet weet waar dit blad nu is (DVZ Terugnameverzoek, vraag 14). Ook uw verklaringen over de duur van uw reis van Afghanistan naar België zijn tegenstrijdig gebleken. U verklaarde namelijk op het CGVS en tijdens uw tweede gehoor op DVZ dat u één maand onderweg was van Afghanistan naar Griekenland, waarna u zes jaar in Griekenland doorbracht. Het zou u ook één maand gekost hebben om van Griekenland naar België te reizen. Wanneer u Afghanistan verliet weet u niet (CGVS, p. 7 en Verklaring DVZ, vraag 7). Bij uw gehoor in het kader van de Dublinprocedure stelde u dan weer dat u in totaal slechts vijf maanden onderweg was van Afghanistan naar België. U zou daarvan ongeveer vierenhalve maand in Griekenland, "Tewa", verbleven hebben (DVZ Terugnameverzoek, vraag 14). Een aannemelijke verklaring voor deze tegenstrijdigheid geeft u niet. U stelt louter dat de tolk misschien uw verklaringen verkeerd begrepen heeft (CGVS, p. 16). Gezien de tolk (1020) die u bijstond tijdens uw terugnameverzoek dezelfde blijkt te zijn als de tolk (1020) die u bijstond tijdens uw verklaring op DVZ, is het niet aannemelijk dat hij u omwille van taalproblemen tijdens een eerste gesprek volledig verkeerd zou begrepen hebben, maar u tijdens een tweede gesprek wel correct zou begrepen hebben (DVZ Terugnameverzoek, p. 4 en Verklaring DVZ, p. 9). Uw veranderende verklaringen ondermijnen in grote mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovenstaande vaststellingen, samen met het feit dat u geen enkel stuk neerlegt ter staving van uw reisweg, maken het dan ook verder onmogelijk om uw echte reisweg te bepalen alsook de data waarop u hebt gereisd

(CGVS, p. 16). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielaanvraag. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul hoewel u uit Laghman afkomstig bent en beweert geen netwerk te hebben in andere provincies (CGVS, p. 20). U bent immers een gezonde, meerderjarige jongeman, die in staat is te werken (CGVS, p. 4, 14). Bovendien begrijpt u Dari en Pashtou en getuigt het feit dat u lange tijd in Griekenland hebt kunnen overleven zonder familiaal netwerk, en dit op jonge leeftijd, van een hoge graad van zelfredzaamheid (CGVS, p. 4, 14). Deze competenties zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Ook beschikte u door de hulp van uw buurman I.(...) J.(...) over voldoende financiële middelen om uw reis naar Europa te financieren en bezit uw familie gronden waar landbouwers op actief zijn (CGVS, p. 5, 16). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de Taliban is er bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in de stad Kabul, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde onterecht dat verzoeker niet in aanmerking kan komen voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij zich zogenaamd in Kabul kan vestigen. De herkomst van verzoeker uit het onveilige Laghman wordt niet in twijfel getrokken. Er werd tijdens het gehoor nooit aan verzoeker gevraagd of Kabul wel degelijk een mogelijkheid zou kunnen zijn voor hem en er werd onvoldoende rekening gehouden met bepaalde elementen. De situatie in Griekenland, waar verzoeker inderdaad gedurende zes jaar kon overleven, is zowel op economisch vlak als op vlak van veiligheid niet te vergelijken met Afghanistan. Ondanks de economische problemen, blijft Griekenland een democratische lidstaat van de Europese Unie. Verder beschikt verzoeker niet over een sociaal netwerk in Kabul. Hij verliet het land op extreem jonge leeftijd, twaalf jaar, en bracht een groot deel van zijn leven in het buitenland door. Er kan dus niet worden aangenomen dat hij zich zomaar zal kunnen integreren in een maatschappij die hij slechts kent uit zijn jonge kinderjaren in een stad die hij niet kent. Verzoeker geeft heel duidelijk aan dat hij wel degelijk zes jaar in Griekenland heeft verbleven en daar Grieks heeft leren spreken. Verder gaf hij aan dat zijn vingerafdrukken werden genomen toen hij jaren geleden in Griekenland aankwam. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zaait twijfels over het moment waarop verzoeker Afghanistan heeft verlaten en zijn verblijf in Griekenland, maar liet het na om de nodige onderzoeksdaden te stellen. Verder tonen objectieve bronnen aan dat de meerderheid van de teruggekeerden in extreme armoede terecht komen. Over de jaren en na 2002 zijn de absorptiecapaciteiten van de stad Kabul verminderd. Het is voorzienbaar dat iemand die zich in Kabul moet vestigen in een sloppenwijk eindigt.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van het Internal Displacement Monitoring Centre en de Norwegian Refugee Council van 11 april 2011, een rapport van Refugees International van 1 december 2010 en een rapport van de World Bank en UNHCR van mei 2011.

De Raad stelt vast dat verzoeker per brief van 26 september 2013 nieuwe elementen wenst voor te leggen aan de Raad. De volgende documenten worden bijgevoegd: de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 p. 74-76, een rapport van het Internal Displacement Monitoring Centre en de Norwegian Refugee Council van 25 maart 2013, een rapport van IOM van oktober 2012, een rapport van Refugees International van 1 december 2010 dat reeds werd toegevoegd aan het verzoekschrift, een rapport van de World Bank en UNHCR van mei 2011 dat ook reeds werd toegevoegd aan het verzoekschrift en een rapport van de Danish Immigration Service van mei 2012.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Zo kon verzoeker o.m. niet aannemelijk maken dat zijn vader daadwerkelijk samenwerkte met de taliban, hoewel hij beweert dat zijn vader al zo lang dat hij zich kan herinneren lid is van de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 12). Daarnaast weet hij niet wie de talibanleden waren die hem wilden rekruteren en welke afspraken er daarover werden gemaakt tussen zijn vader en deze talibanleden, hoewel zij bij hem thuis kwamen en hij bij het gesprek aanwezig was en zij na de dood van zijn vader nog bij zijn moeder naar hem zouden zijn komen informeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17, 18 en 20). Verzoeker legt tevens vage en oppervlakkige verklaringen af omtrent de dood van zijn vader. Zo weet hij niet door wie het lijk van zijn vader gevonden werd of wat de mensen die het lijk vonden deden op deze plek. Bovendien is de bewering dat zijn vader door zijn eigen talibangroepering vermoord werd op loutere vermoedens gebaseerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Voorts legt verzoeker geen enkel begin van bewijs voor omtrent zijn asielrelaas. De oprechtheid van verzoeker wordt verder aangetast door de uitleg over zijn reisweg van Afghanistan naar België. Zo blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat verzoeker een asielaanvraag indiende in Italië op 31 december 2011, terwijl hij verklaart nooit asiel te hebben aangevraagd in Italië (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de duurtijd van zijn reis door voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verklaren dat hij een maand onderweg was van Afghanistan naar Griekenland, daar zes jaar verbleef en vervolgens een maand onderweg was van Griekenland naar België, terwijl hij in het kader van de Dublinprocedure stelde dat hij in totaal slechts vijf maanden onderweg was van Afghanistan naar België, waarvan hij ongeveer vier en een halve maand in Griekenland verbleef (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en stuk 15, terugnameverzoek, vraag 14). Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift slechts tot het volharden in zijn verklaring dat hij zes jaar in Griekenland verbleef. Deze keuze heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op. De voormelde vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas vinden allen steun in het administratief dossier en worden verder niet betwist door verzoeker. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141;

EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013, zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, augustus 2013).

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Daargelaten de vraag of enkele van de door verzoeker toegevoegde documenten nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet zoals het rapport van het Internal Displacement Monitoring Centre en de Norwegian Refugee Council van 11 april 2011, het rapport van Refugees International van 1 december 2010, het rapport van de World Bank en UNHCR van mei 2011, het rapport van IOM van oktober 2012 en het rapport van de Danish Immigration Service van mei 2012 die verzoeker heeft neergelegd, erkent de Raad dat uit de neergelegde documenten blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is die zowel Pashtou als Dari spreekt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien bezit de familie van verzoeker gronden waarop zij landbouwers in dienst hebben, waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker op financiële steun kan rekenen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6). Waar verzoeker aangeeft dat hij zijn land verliet op extreem jonge leeftijd en niet zomaar kan aangenomen worden dat hij zich bij een terugkeer naar Kabul zonder problemen zal kunnen integreren in een maatschappij die hij slechts kent uit zijn kinderjaren, merkt de Raad op dat hierboven werd vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de duur van zijn verblijf in Griekenland en bijgevolg geen zicht biedt op het werkelijke moment waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker (al dan niet tijdelijk) financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, overtuigt verzoeker dan ook niet dat hij niet in staat zou zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul en zijn er naar het oordeel van de Raad in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden in een vluchtelingenkamp/sloppenwijk zal terecht komen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder

uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 7 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker wees hierbij op de slechte situatie voor Internal Displaced Persons in Kabul, die in dit document wordt bevestigd. Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Verzoeker brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingssalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF